

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **R. P.**, zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2011, č. j. 4 Ad 69/2010 - 87,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2880 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Úřad práce hlavního města Prahy, pobočka v Praze 4 (dále též „úřad práce"), rozhodnutím ze dne 23. 6. 2010, č. j. ABE-6519/2010-04/A2, podle § 39 odst. 1 písm. a) a § 41 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti") nepřiznal žalobkyni ode dne 1. 6. 2010 podporu v nezaměstnanosti, neboť v rozhodném období tří let před jejím zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání nezískala dobu pojištění v délce alespoň 12 měsíců.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 10. 2010, č. j. 2010/59536-424, podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobkyně proti shora uvedenému rozhodnutí úřadu práce zamítl a toto prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaný

uvedl, že žalobkyně získala v rozhodném období posledních třech let před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání (ke kterému došlo dne 1. 6. 2010) výkonem činnosti na základě dohody o pracovní činnosti dobu důchodového pojištění v délce pouze 8 měsíců, a to výkonem činnosti pro zaměstnavatele Česká republika – Kancelář Senátu Parlamentu České republiky (dále též „Kancelář Senátu"), v období září 2008, listopad a prosinec 2008, duben až červenec 2009, prosinec 2009 a březen a duben 2010, avšak 2 měsíce doby důchodového pojištění získala v čase vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání; tyto dva měsíce nelze podle žalovaného započíst ve smyslu § 41 odst. 2 zákona o zaměstnanosti do doby důchodového pojištění.

Žalovaný dále uvedl, že úřad práce rozhodl o nepřiznání podpory v nezaměstnanosti žalobkyně v souladu s právními předpisy, pouze v odůvodnění svého rozhodnutí nesprávně uvedl, že žalobkyně získala dobu důchodového pojištění v délce 9 měsíců, když nezapočetl do doby důchodového pojištění měsíc listopad 2008, avšak započetl dobu důchodového pojištění získanou v měsících červenci 2009 a prosinci 2009, kdy byla žalobkyně vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání. Dobu těchto dvou měsíců nelze však ve smyslu § 41 odst. 2 zákona o zaměstnanosti započíst, neboť tyto dva měsíce doby pojištění získala žalobkyně v čase současného vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, což cit. ustanovení vylučuje. Žalobkyně tak získala dobu důchodového pojištění pouze 8 měsíců. Žalovaný dospěl k závěru, že i se započtením tohoto jednoho měsíce do doby důchodového pojištění nesplnila žalobkyně potřebnou dobu důchodového pojištění získanou zaměstnáním, nebo jinou výdělečnou činností stanovenou v § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti, nesplnila tedy základní podmínku pro přiznání podpory v nezaměstnanosti.

K odvolacím námitkám žalobkyně žalovaný uvedl, že výkon pracovní činnosti na základě dohody o provedení práce není pro posouzení nároku na podporu v nezaměstnanosti relevantní, jelikož z pracovní činnosti na základě dohody o provedení práce se neodvádí zdravotní ani sociální pojištění. Výkonem této činnosti žalobkyně nezískala žádnou dobu důchodového pojištění. Z odměny z dohody o provedení práce se odvádí pouze daň z příjmu. Ačkoliv je žalobkyně vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání, ale vykonává tzv. nekolidující zaměstnání na základě dohody o pracovní činnosti, z odměny za výkon činnosti na základě dohody o pracovní činnosti se odvádí daň, zdravotní a sociální pojištění bez ohledu na to, zda je žalobkyně vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání, či nikoliv. Žalovaný ještě upřesnil, že žalobkyně nezískala v posledních třech letech před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání žádnou náhradní dobu zaměstnání ve smyslu § 41 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, kterou by bylo možno započíst.

Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž poukázala na dohodu o provedení práce, kterou uzavřela dne 18. 1. 2010 se zaměstnavatelem Hewer, o. s., a dohodu o pracovní činnosti uzavřenou s Českou republikou – Kanceláří Senátu. Žalobu posléze doplnila prostřednictvím soudem ustanovené zástupkyně Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové. Vyjádřila přesvědčení, že prokázala a doložila splnění podmínek na přiznání podpory v nezaměstnanosti. Namítala, že jakožto náhradní doba zaměstnání ve smyslu podmínky nároku na přiznání podpory v nezaměstnanosti ji měla být započtena také doba, po kterou prodávala časopis Nový prostor. Žalobkyně je totiž toho názoru, že

prodej časopisu Nový prostor v letech 2006 – 2007 byl pracovním poměrem, kdy zaměstnavatel Nový prostor, o. s., měl za žalobkyni po dobu více jak 12 měsíců odvádět zdravotní, sociální a důchodové pojištění, na základě čehož měla být následně žalobkyni přiznána podpora v nezaměstnanosti.

Žalobkyně dále připomněla, že s projednávanou věcí souvisí i věc projednávaná u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 22 C 304/2007, v níž se řeší otázka neplatnosti vyloučení žalobkyně z projektu Nový Prostor ze zdravotních důvodů. Podle žalobkyně by měl soud danou skutečnost zohlednit i v projednávané věci a řízení přerušit až do rozhodnutí shora uvedené věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1.

S ohledem na výše uvedené žalobkyně navrhovala, aby Městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku nahradit žalobkyni náklady řízení.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 9. 2011, č. j. 4 Ad 69/2010 - 87, žalobu jako nedůvodnou zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Zástupkyni žalobkyně přiznal odměnu ve výši 5 760 Kč. V odůvodnění citoval ustanovení § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti podle něhož má uchazeč o zaměstnání nárok na podporu v nezaměstnanosti, pokud získal v rozhodném období zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností dobu důchodového pojištění podle zvláštního právního předpisu, přičemž rozhodným obdobím jsou poslední tři roky před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání (§ 41 odst. 1 zákona o zaměstnanosti). Ve světle těchto ustanovení pak posuzoval jednotlivá stěžovatelkou uváděná tvrzení o jejích pracovních aktivitách v tomto období. Uvedl, že žalobkyně neměla s občanským sdružením Nový Prostor uzavřenu pracovní smlouvu a nebyla proto účastna důchodového pojištění. Dobu, kdy prodávala časopis Nový prostor, proto nejde hodnotit jako dobu pojištění pro její nárok na podporu v nezaměstnanosti. Městský soud dále dospěl k závěru, že žalobkyní dokládaná dohoda o provedení práce s občanským sdružením Hewer rovněž není dokladem, kterým by žalobkyně prokazovala další dobu pojištění, neboť z této dohody se neodvádí pojistné na zdravotní ani sociální pojištění. Skutečnost, že žalobkyni práci u občanského sdružení Hewer zajistil úřad práce, nemá žádný význam pro posouzení dob pojištění. Městský soud shledal správným též postup správních orgánů obou stupňů pokud nehodnotily jako dobu pojištění stěžovatelkou dokládanou dobrovolnickou činnost pro TyfloCentrum Praha, o.p.s. v roce 2009, neboť hodiny dobrovolnické činnosti odpracované v době vedení žalobkyně v evidenci uchazečů o zaměstnání nemohou být podle § 41 odst. 2 věty druhé zákona o zaměstnanosti pro účely přiznání podpory v nezaměstnanosti hodnoceny do doby důchodového pojištění.

Podle městského soudu bylo ve správním řízení prokázáno, že žalobkyně získala 8 měsíců doby pojištění v rozhodném období tří let před podáním žádosti o podporu v nezaměstnanosti. Jedná se o dobu výkonu práce pro zaměstnavatele Českou Republiku – Kancelář Senátu na základě dohody o pracovní činnosti. Žalobkyně splnila podmínky pro odvod důchodového pojištění u tohoto zaměstnavatele v období září 2008, listopad a prosinec 2008, duben až červenec 2009, prosinec 2009 a březen a duben 2010. Měsíce červenec a prosinec 2009 se však shodují s dobou, kdy byla žalobkyně vedena v evidenci

uchazečů o zaměstnání a proto jí nelze ve smyslu § 41 odst. 2 zákona o zaměstnanosti tyto dva měsíce do doby pojištění započítat.

Městský soud dále shledal, že žalobkyně ani v průběhu soudního řízení neprokázala jinou dobu pojištění. Námitky týkající se nezapočtení doby prodeje časopisu Nový Prostor neshledal městský soud důvodné, neboť nebylo prokázáno, že by doba prodeje tohoto časopisu byla dobou zaměstnání zakládající účast na důchodovém pojištění. Výsledek sporu, který žalobkyně s občanským sdružením Nový Prostor vede, nemůže tudíž na této skutečnosti nic změnit. Městský soud dále poukázal na to, že žalobkyně pracovala v Kanceláři Senátu na základě dohody o pracovní činnosti, takže jí mohla být uznána doba pojištění pouze tehdy, dosáhla-li příjmu, který zakládal účast na důchodovém pojištění. Jestliže žalobkyně žádného příjmu nedosáhla, jak sama uvedla, nemohla jí být doba, kdy byla v Kanceláři Senátu pouze přítomna, započtena jako doba pojištění.

Městský soud uzavřel, že v postupu žalovaného nedošlo k žádnému pochybení, pokud jde o posouzení skutečností, které byly tomuto správnímu orgánu k dispozici. Žalovaný postupoval též v souladu se zákonem a proto musela být žaloba zamítnuta podle ustanovení § 78 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., v níž vyjádřila nesouhlas se závěrem správních orgánů a soudu v předcházejícím řízení. Stěžovatelka je přesvědčena, že prokázala splnění podmínek nároku na přiznání podpory v nezaměstnanosti, neboť doložila, že v rozhodném období před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání vykonávala pracovní činnost zakládající povinnost odvádět pojistné na důchodové pojištění u zaměstnavatele Česká republika – Kancelář Senátu a zároveň byla prodejcem časopisu Nový prostor. Podle stěžovatelky jí měly být právě tyto doby započítány jakožto náhradní doba zaměstnání ve smyslu příslušných ustanovení zákona o zaměstnanosti pro splnění podmínek nároku na přiznání podpory v nezaměstnanosti. Stěžovatelka dále vyjádřila přesvědčení, že prodej časopisu Nový prostor v letech 2006 – 2007 byl pracovním poměrem, kdy její zaměstnavatel Nový prostor, o. s. měl za stěžovatelku odvádět více jak 12 měsíců zdravotní sociální a důchodové pojištění, na základě čehož by jí následně mohla být přiznána podpora v nezaměstnanosti.

Stěžovatelka je dále na rozdíl od městského soudu toho názoru, že s projednávanou věcí souvisí věc projednávaná u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 22 C 304/2007, jejíž výsledek by mohl mít vliv i na toto řízení a poukázala na skutečnost, že z toho důvodu žádala v řízení před městským soudem o přerušení řízení ve smyslu § 48 odst. 1 písm. d) s. ř. s., čemuž však nebylo vyhověno.

S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhovala, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2011, č. j. 4 Ad 69/2010 – 87 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že prodej časopisu Nový prostor nezakládal účast stěžovatelky na důchodovém pojištění, neboť stěžovatelka nedoložila, že by prodávala tento časopis v rámci pracovního poměru, či na základě jiného vztahu,

který by zakládal účast na důchodovém pojištění. Doba zaměstnání stěžovatelky v Kanceláři Senátu nedosáhla délky 12 měsíců, a proto ani započtem tohoto zaměstnání nemohly být naplněny podmínky pro nárok na podporu v nezaměstnanosti.

Žalovaný zdůraznil, že podle § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti je doložení skutečností rozhodných pro přiznání nároku na podporu v nezaměstnanosti povinností uchazeče o zaměstnání. Pokud tedy stěžovatelka neprokázala dobu důchodového pojištění v délce alespoň 12 měsíců, nemohla jí být přiznána podpora v nezaměstnanosti. Sama stěžovatelka uznává, že po dobu prodeje Nového prostoru důchodově pojištěna nebyla, pouze se domnívá, že tomu tak být mělo.

Závěrem žalovaný uvedl, že zcela identickou situací stěžovatelky se již Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 18. 11. 2010, č. j. 4 Ads 75/2010 – 104 a v rozsudku ze dne 23. 9. 2011, č. j. 4 Ads 64/2011 – 76, přičemž v obou případech kasační stížnost stěžovatelky zamítl. Posuzovaná věc se od případů řešených ve shora uvedených rozhodnutích Nejvyššího správní soudu přitom liší pouze datem podání žádosti o podporu v nezaměstnanosti a tím, že stěžovatelka oproti tehdejším řízením doložila jinou délku doby získaného důchodového pojištění. Námitky stěžovatelky jsou však totožné. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelkou v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Kasační stížnost není důvodná.

Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná především o posouzení otázky, zda stěžovatelka splnila podmínku pro přiznání podpory v nezaměstnanosti spočívající v získání doby důchodového pojištění v délce alespoň 12 měsíců v posledních třech letech před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání.

Nárok na podporu v nezaměstnanosti má uchazeč o zaměstnání, který získal v rozhodném období zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností dobu důchodového pojištění podle zvláštního právního předpisu v délce alespoň 12 měsíců. Rozhodným obdobím pro posuzování nároku na podporu v nezaměstnanosti jsou poslední 3 roky před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání [§ 39 odst. 1 písm. a), § 41 odst. 1 zákona o zaměstnanosti]. Dobu důchodového pojištění získávají také zaměstnanci v pracovním poměru a zaměstnanci činní na základě dohody o pracovní činnosti, za které bylo v České republice zaplaceno pojistné [§ 5 odst. 1 písm. a), f), § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, § 3 odst. 1 písm. a), písm. b) bod 1 a 2 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti]. Zaměstnanci činní na základě dohody o provedení práce však nejsou účastni důchodového pojištění, a proto na základě této formy dohody o práci konané mimo pracovní poměr nelze splnit podmínku stanovenou v § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti, která je potřebná pro přiznání podpory v nezaměstnanosti.“

Podle § 41 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, *není-li splněna podmínka stanovená v § 39 odst. 1 písm. a) předchozím zaměstnáním, lze tuto podmínku splnit i započtením náhradní doby zaměstnání. Do předchozího zaměstnání se nezapočítává doba důchodového pojištění získaná zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností v době vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání (§ 25 odst. 1 a 3) a krátkodobým zaměstnáním. Překrývají-li se doba důchodového pojištění získaná zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností a náhradní doba zaměstnání, započítává se do předchozího zaměstnání přednostně doba důchodového pojištění získaná zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností.*

Podle odst. 3 písm. e) téhož ustanovení, *za náhradní dobu zaměstnání se považuje doba výkonu dlouhodobé dobrovolnické služby na základě smlouvy dobrovolníka s vysílající organizací, které byla udělena akreditace Ministerstvem vnitra, nebo výkonu veřejné služby na základě smlouvy o výkonu veřejné služby, pokud rozsah vykonané služby překračuje v průměru alespoň 20 hodin v kalendářním týdnu.*

V prvé řadě je třeba uvést, že rozhodné období ve smyslu § 39a zákona o zaměstnanosti trvalo v posuzované věci od 1. 6. 2007 do 1. 6. 2010, neboť stěžovatelka byla zařazena do evidence uchazečů o zaměstnání dne 1. 6. 2010.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka byla na základě dohody o pracovní činnosti ze dne 1. 9. 2008 zaměstnána u České republiky - Kanceláře Senátu a vykonávala zde práci spočívající v přepisu doslovných stenografických turnusů ze schůzí Senátu a jeho orgánů na základě diktátu. Tato dohoda byla uzavřena na dobu určitou od 1. 9. 2008 do 31. 12. 2010. Stěžovatelka byla zařazena do evidence uchazečů o zaměstnání dne 1. 6. 2010, přičemž v rozhodném tříletém období před tímto datem získala dle potvrzení o výši příjmu zaměstnance vystaveného Českou republikou – Kanceláří Senátu dobu důchodového pojištění pouze v rozsahu 8 měsíců. Jednalo se o měsíc září 2008, období od 1. 11. 2008 do 31. 12. 2008, od 1. 4. 2009 do 31. 6. 2009, od 1. 3. 2010 do 30. 4. 2010. Stěžovatelka sice byla u tohoto subjektu zaměstnána též v červenci a prosinci 2009, a byla v těchto měsících účastna na důchodovém pojištění (její příjem přesahoval zákonem stanovenou minimální výši pro tuto účast) avšak tato doba důchodového pojištění byla získána v době vedení stěžovatelky v evidenci uchazečů o

zaměstnání, která započala 1. 7. 2009 a skončila 28. 2. 2010, a proto k ní podle § 41 odst. 2 věty druhé zákona o zaměstnanosti nemohlo být přihlédnuto. Z uvedeného potvrzení je dále zřejmé, že stěžovatelka byla v Kanceláři Senátu zaměstnána též v období od 1. 1. 2009 do 28. 2. 2009, 1. 9. 2009 až 30. 11. 2009 a měsíci květnu 2010, v této době však její příjmy nedosáhly takové výše, aby byla účastna na důchodovém pojištění. Ani tato doba proto nemůže být hodnocena jako doba, kdy stěžovatelka získala dobu důchodového pojištění ve smyslu § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti.

Stěžovatelka dále v průběhu správního řízení předložila Dohodu o provedení práce ze dne 18. 1. 2010, na základě které byla zaměstnána také u občanského sdružení Hewer, kde vykonávala asistenční služby u osob s handicapem, seniorů či jinak potřebných osob. V případě pracovní činnosti stěžovatelky pro Hewer, o. s. Nejvyšší správní soud odkazuje na závěry, k nimž ve věci téže stěžovatelky o přiznání podpory v nezaměstnanosti, týkající se však jiného rozhodného období, dospěl v rozsudku ze dne 18. 11. 2010, č. j. 4 Ads 75/2010 – 104, v němž je uvedeno: „*V rozhodném období od 23. 1. 2006 do 23. 1. 2009 pak sice stěžovatelka byla zaměstnána také u občanského sdružení Hewer, kde vykonávala asistenční služby u osob s handicapem, seniorů či jinak potřebných osob, avšak u tohoto zaměstnavatele byla činná na základě dohod o provedení práce ze dne 9. 9. 2008 a ze dne 20. 1. 2009, na základě nichž nemohla získat žádnou dobu důchodového pojištění. Navíc práce vykonávaná pro občanské sdružení Hewer trvala krátkou dobu a současně se z větší části překrývala s prací vykonávanou pro Českou republiku - Kancelář Senátu. Proto, i kdyby zákon umožňoval na základě dohody o provedení práce získání doby důchodového pojištění, nemohl by být podstatný úsek této doby s ohledem na zákaz dvojího započtení obsažený v § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti zohledněn, přičemž její zbývající část by ani s připočtením uvedené tříměsíční doby důchodového pojištění nepostačovala ke splnění podmínky pro přiznání podpory v nezaměstnanosti uvedené v tomtéž ustanovení. Dále není rozhodné, zda zaměstnání u občanského sdružení Hewer doporučil úřad práce, jak uvedla stěžovatelka v žalobním řízení, neboť tato skutečnost nemá z hlediska posuzování podmínek pro vznik nároku na podporu v nezaměstnanosti žádný význam.*

Uvedený závěr je přitom třeba vztáhnout také na posuzovanou věc, byť rozhodné tříleté období ve smyslu § 39a zákona o zaměstnanosti je jiné než ve věci sp. zn. 4 Ads 75/2010. Ze správního ani soudního spisu však nevyplývá žádná skutečnost, která by nasvědčovala tomu, že je třeba se od již dříve zaujatého závěru zaujatého Nejvyšším správním soudem ohledně povahy práce stěžovatelky pro Hewer, o. s. odchýlit, naopak, ze stěžovatelkou předložené dohody o provedení práce je zřejmé, že stěžovatelka byla u tohoto občanského sdružení zaměstnána ve stále stejném režimu (dohoda o provedení práce), který nezakládá účast na důchodovém pojištění.

To samé pak v podstatě platí o období, v němž stěžovatelka prodávala časopis Nový prostor, které rovněž nemohlo být zahrnuto mezi dobu důchodového pojištění, neboť z ničeho nevyplývá, že by stěžovatelka tento časopis prodávala v rámci pracovního poměru nebo dohody o pracovní činnosti. Také v případě této pracovní činnosti stěžovatelky lze ostatně odkázat na již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu, ze dne 18. 11. 2010, č. j. 4 Ads 75/2010 - 104, v němž soud mimo jiné vyslovil, že „*Období od 1. 5. 2006 do 17. 9. 2007, v němž měla stěžovatelka prodávat časopis Nový prostor, nemohlo být zahrnuto mezi dobu důchodového pojištění, neboť stěžovatelka neprokázala, že by tak činila*

v rámci pracovního poměru nebo dohody o pracovní činnosti, ačkoliv tak podle § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti byla povinna postupovat. Navíc ve správním ani soudním spise se nenachází žádná listina, jež by svědčila o účasti prodejců časopisu Nový prostor na důchodovém pojištění. Kromě toho sama stěžovatelka v průběhu řízení o žalobě připustila, že prodejci časopisu Nový prostor nejsou důchodově pojištěni, a proto se obrátila na žalovaného se žádostí o vyřešení této situace." Ke stejným závěrům ohledně povahy práce stěžovatelky pro Hewer o. s. a prodeje časopisu Nový prostor Nejvyšší správní soud dospěl rovněž v rozsudku ze dne 23. 9. 2011, č. j. 4 Ads 64/2011 – 76.

Není-li splněna podmínka stanovená v § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti předchozím zaměstnáním, lze tuto podmínku splnit i započtením náhradní doby zaměstnání, za kterou se považuje také doba výkonu dlouhodobé dobrovolnické služby na základě smlouvy dobrovolníka s vysílající organizací, které byla udělena akreditace Ministerstvem vnitra, nebo výkonu veřejné služby na základě smlouvy o výkonu veřejné služby, pokud rozsah vykonané služby překračuje v průměru alespoň 20 hodin v kalendářním týdnu [§ 41 odst. 2 věta první, odst. 3 písm. e) zákona o zaměstnanosti].

Stěžovatelka výpisem z evidence za rok 2009 doložila, že vykonávala dobrovolnickou činnost pro TyfloCentrum Praha, o.p.s. Rozsah této činnosti stěžovatelky však v roce 2009 nepřekročil průměr alespoň 20 hodin v kalendářním týdnu a nemohl tudíž být započítán do doby důchodového pojištění s výjimkou měsíce února – 144 hodin a července – 217 hodin. Ani takto vykázané hodiny dobrovolnické činnosti odpracované stěžovatelkou v únoru a červenci 2009 pro TyfloCentrum Praha, o.p.s., však nemohou být podle již zmíněného § 41 odst. 2 věty druhé zákona o zaměstnanosti pro účely přiznání podpory v nezaměstnanosti započítány do doby důchodového pojištění, jak správně konstatoval městský soud, neboť je stěžovatelka odpracovala v dobách, kdy byla vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání (jednalo se o období od 23. 1. 2009 do 31. 3. 2009 a od 1. 7. 2009 do 28. 2. 2010).

Výkon této dobrovolnické služby stěžovatelky proto není možné považovat za náhradní doby zaměstnání a období jejího trvání nelze započíst do doby důchodového pojištění potřebné pro nárok na podporu v nezaměstnanosti.

Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že v žádosti o podporu v nezaměstnanosti ze dne 1. 6. 2010 stěžovatelka kromě již výše zmíněného prodeje časopisu Nový prostor, práce pro Českou republiku – Kancelář Senátu, TyfloCentrum Praha, o.p.s. a Hewer, o. s., jako další zaměstnání nebo jinou výdělečnou činnost a náhradní dobu zaměstnání uvedla „dobrovolnická smlouva Palata".

Za náhradní dobu zaměstnání ve smyslu § 41 odst. 2 věta první, odst. 3 písm. e) zákona o zaměstnanosti však nelze považovat ani práci stěžovatelky na základě dobrovolnické smlouvy s příspěvkovou organizací PALATA – domov pro zrakově postižené, neboť tato příspěvková organizace, nemá dle potvrzení ze dne 1. 9. 2009, vydaného na žádost stěžovatelky, akreditaci Ministerstva vnitra na provozování dobrovolnické činnosti. Vzhledem k této skutečnosti tak nemůže být doba, kdy stěžovatelka vykonávala dobrovolnickou činnost pro tuto příspěvkovou organizaci,

považována za náhradní dobu ve smyslu naposledy zmíněného ustanovení zákona o zaměstnanosti.

Lze tedy shrnout, že stěžovatelka v rozhodném tříletém období před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání nezískala potřebnou dobu důchodového pojištění a ani jí nemohla být započtena žádná náhradní doba zaměstnání, v důsledku čehož nesplnila podmínku pro nárok na podporu v nezaměstnanosti uvedenou v § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti. Nepřiznání dávky podpory v nezaměstnanosti se může, s ohledem na dlouhodobou dobrovolnickou činnost a další shora zmíněné pracovní aktivity vykonávané stěžovatelkou v rozhodném období, jevit jako tvrdé. Zákon o zaměstnanosti však neumožňuje odstranit tvrdosti zákona, a proto při jeho aplikaci nelze činit žádné výjimky. V této souvislosti je dále nutné dodat, že podmínka pro přiznání podpory v nezaměstnanosti uvedená v § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti je odůvodněna tím, aby tuto dávku čerpali jen takoví uchazeči o zaměstnání, kteří po dostatečně dlouhou dobu před zařazením do příslušné evidence přispívali na státní politiku zaměstnanosti. Příspěvek na státní politiku zaměstnanosti se přitom podle zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, odvádí stejně jako pojistné na důchodové pojištění jen za zaměstnance v pracovním poměru a zaměstnance činné na základě dohody o pracovní činnosti.

K závěru stěžovatelky, že městský soud měl řízení přerušit s ohledem na věc projednávanou u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 22 C 340/2007, která dle jejího názoru s posuzovanou věcí souvisí a její výsledek by mohl mít vliv i na toto řízení, Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud postupoval správně, když řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného podle § 48 odst. 1 písm. d) nepřerušil do skončení řízení o žalobě na neplatnost vyloučení stěžovatelky z projektu Nový prostor ze zdravotních důvodů, jež je vedena u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 22 C 304/2007, neboť výsledek tohoto občanskoprávního sporu nemůže mít žádný vliv na závěr, podle něhož účastí na tomto projektu stěžovatelka nezískala žádnou dobu důchodového pojištění.

Městský soud v Praze tedy nepochybil, když dospěl k závěru, že stěžovatelka v dané věci nesplnila podmínku pro nárok na podporu v nezaměstnanosti zakotvenou v § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti.

Uplatněné důvody kasační stížnosti tak nebyly zjištěny a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2010, č. j. 4 Ad 69/2010 - 48, byla stěžovatelce ustanovena zástupkyní pro řízení o žalobě advokátka Mgr. Dagmar Rezková Dřímalová. Ustanovená advokátka je oprávněna zastupovat stěžovatelku také v řízení o kasační stížnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2007, č. j. 1 Afs 120/2006 - 117, publikované pod č. 1460/2008 Sb. NSS).

V takovém případě hotové výdaje a odměnu za zastupování platí stát (§ 120 a § 35 odst. 8 věta první s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto přiznal ustanovené zástupkyni v souladu s jejími požadavky odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů v celkové výši 2880 Kč, která se skládá z částky 2100 Kč za jeden úkon právní služby [podání kasační stížnosti ze dne 4. 11. 2011 podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů], z částky 300 Kč za s tím související režijní paušál (§ 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a z částky 480 Kč odpovídající 20 % dani z přidané hodnoty, jíž je advokátka povinna podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrady, které byly vyjmenovány (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů bude ustanovené zástupkyni vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu